

[Per Stig Møller]

Det er ikke rigtigt, som arbejdsministeren sagde, at det grundlæggende princip bag LD var pensionsformål. Hvis man læser Folketingets forhandlinger, vil man se, at det faktisk ikke var formålet; det blev en bivirkning. Formålet var en opslugning af købekraften i 1976 og 1979, og derfor sagde den daværende arbejdsminister Svend Auken, at det ville være vanvittigt at udbetale 11 mia. kr. i 1979, for det kunne samfundsøkonomien ikke klare. Det var pointen. På det tidspunkt sagde vi så: Omplacer dem, så folk selv kan placere dem, men de skal placere dem, hvad Det Radikale Venstre så stemte imod.

Det er heller ikke noget forligsbrud, for i 1979 ønskede vi en ændring, og i 1992 lavede vi ændringen ved at frigøre midlerne for de 60-årige.

Disse tal har været oppe, og det undrer mig meget, at ingen har talt om beskæftigelsesvirkningen. Regeringen vil så gerne have knækket arbejdsløshedskurven, og vi vil så gerne have mere beskæftigelse. Det er ikke nødvendigvis det samme, men hvis de 6 mia. kr. kommer ud i forbrug, regner man med, at det giver 4.000 arbejdspladser.

Hvis der kommer 18 mia. kr. i forbrug – 30 kan der jo ikke komme, for statskassen er der altså også – er det altså 12.000 arbejdspladser, men dem vil regeringen ikke have. Det er morsomt, at vi skal kæmpe for dem, og at regeringen skal sige nej tak.

Dertil kommer så forholdet til aktiemarkedet. Det har vi selvfølgelig nøje overvejet, og derfor har vi sat det over disse 2 år. Aktiemarkedet står godt, og det er jo sådan, at den aktie, den ene sælger, købes af den anden, dvs. at der er andre, der begynder at spare op. Men hvorfor skal staten afgøre, hvem der nødvendigvis skal spare op? Der er rigeligt, der gerne vil.

Amerika og dets pensionskasser blev draget ind i billedet, men må jeg læse op fra Mandag Morgen fra i mandags, hvor Bert Twaalfhofen, der er ekspert i disse sager, citeres på side 3:

»Europas store problem er netop, at kimen til de mange nye arbejdspladser er låst fast i pensionskasserne. I USA findes der for omkring 40 mia. dollars angelmoney på markedet, altså risikovillig kapital, fra velhavende privatinvestorer, der støtter iværksættere og hjælper små virksomheder. I Europa har vi næsten ingenting. Bankerne er ikke indstillet på at spille

rollen. Alt er bundet i fonde og i værdipapirer. Det er ikke en særlig hensigtsmæssig situation, hvis det er dynamik og arbejdspladser, vi ønsker.«

Det, der vil ske, er, at mange af disse midler vil blive genplaceret andre steder end dér, hvor fondene i dag har forkærlighed for at placere dem, og mindre virksomheder og unoterede virksomheder på Børsen vil få muligheder, hvis man også fremmer en ny og mere konstruktiv aktiepolitik.

Amerika har altså den frivillige kapital, men den har vi ikke i Danmark, men den mangel kan vi altså afhjælpe, hvis de 18 mia. kr., hr. Peter Duetoft taler om, bliver brugt på den måde.

Hr. Jørgen Estrup sagde, at vores forslag skyldes, at det nu går ufattelig godt. Ja, det går da bedre, fordi vi har gjort det ufattelig godt.

Når fru Lilli Gyldenkilde i 1979 så gerne ville have pengene udbetalt og hr. Gert Petersen i samme debat sagde, at disse penge skulle udbetales, og man vendte sig imod det konservative forslag om genplacering, fordi pengene skulle ud til borgerne, vil jeg da sige, når nu fru Lilli Gyldenkilde nævnte ordet populisme, at det da var populisme dengang, hvor samfundsøkonomien slet ikke kunne klare det. Det gik først bedre, da vi fik stoppet dyrtidsreguleringerne.

Nu har vi frembragt en situation, hvor vi alle sammen i de sidste 2 år har talt om, hvordan den finanspolitiske lempelse skal være. Det var ikke emnet i 1979, og derfor synes jeg, det er besynderligt, at SF på et tidspunkt, hvor de kan få det ønske opfyldt, som det ville være urimeligt at opfylde før 1993, nu siger nej tak.

Til hr. Jørgen Estrup vil jeg sige, at der er sket det, at vi fra 1987 til 1992 har arbejdet med at få frembragt betalingsbalanceoverskud. Hr. Jørgen Estrup ville også kunne få at vide af sin nuværende økonomiminister, at vi havde forhandlinger om den finanspolitiske lempelse i efteråret 1992, og formentlig var hr. Jørgen Estrup også med.

Det, der var en vis uenighed om, var, hvor stor den skulle være, og hvordan den skulle være. Vi stillede forslag om, at det ikke skulle være skattefinansieret, altså at det ikke skulle være ufinansieret over skatterne. Man valgte så fra radikal side at lave en ufinansieret skattelettelse, hvor vi, også før man lavede denne